

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2022r

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Wachlaczenko

Protokolant st. sekretarz sądowy Agnieszka Dębowa

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu S. J.

po rozpoznaniu dnia 13.05.2019r., 27.08.2019r., 23.01.2020r., 09.11.2021r., 17.11.2021r., 18.02.2022r., 08.04.2022r., 13.09.2022r

sprawy **J. F.** syna A. i H. z domu S., ur. (...) w Ł.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 9 lipca 2015 roku w K., będąc pouczonym o obowiązku ujawnienia wszelkich okoliczności objętych treścią protokołu dziedziczenia oraz o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych oświadczeń, podczas czynności sporządzania przez notariusza protokołu dziedziczenia objętego aktem notarialnym A 2082015 złożył, odebrane pod rygorem odpowiedzialności karnej w oparciu o art. 95c § 1 i 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 Prawo o notariacie (Dz. U. z 2016 nr 1948) fałszywe zaprzeczenie, zatajając fakt złożenia w dniu 11 czerwca 2015 przed Sądem Rejonowym dla Łodzi- Śródmieście, wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po I. F., rozpoznanego pod sygn. II Ns 1747/15

tj. o czyn z art. 233 § 6 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

II. w dniu 28 marca 2017 w K. w czasie zapoznawania się z aktami I Ns 24/16 Sądu Rejonowego w Kaliszu usunął z nich własnoręcznie napisany przez I. B. testament

tj. o czyn z art. 276 k.k.

1. uznaje oskarżonego J. F. za winnego zarzucanego mu w punkcie I. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 i 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 233 § 1 k.k. wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznaje oskarżonego za winnego zarzucanego mu w punkcie II. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 276 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 276 k.k. wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych z osobna kar pozbawienia wolności wymierza oskarżonemu karę łączną 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;
5. na podstawie art. 37 pkt 7 k.k. w zw. z art. 72 § 2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 500 (pięćset) zł ;
6. przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. M. (1) kwotę 1260 (jeden tysiąc dwieście sześćdziesiąt) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

7. zawałania oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

sędzia Agnieszka Wachłaczanko

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 1308/17	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
7. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	J. F.	Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z 27 września 2022 roku, w punkcie 1 sentencji, uznano oskarżonego J.	

		<p>F. za winnego tego, że 9 lipca 2015 roku w K., będąc pouczonym o obowiązku ujawnienia wszelkich okoliczności objętych treścią protokołu dziedziczenia oraz o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych oświadczeń, podczas czynności sporządzania przez notariusza protokołu dziedziczenia objętego aktem notarialnym (...) złożył, odebrane pod rygorem odpowiedzialności karnej w oparciu o art. 95c § 1 i 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 Prawo o notariacie (Dz. U. z 2016 poz. 1948) fałszywe zaprzeczenie, zatajając fakt złożenia w dniu 11 czerwca 2015 przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieście, wniosku o stwierdzenie nabycia spadku po I. F., rozpoznanego pod sygn. akt II Ns 1747/15</p> <p><i>tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 233 § 6 i 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.</i></p>	
2.	J. F.	<p>Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kaliszu z 27 września 2022 roku, w punkcie 2 sentencji, uznano oskarżonego J. F. za winnego tego, że w dniu 28 marca 2017 w K. w czasie zapoznawania się z aktami I Ns 24/16 Sądu Rejonowego w Kaliszu usunął z nich</p>	

		własnoręcznie napisany przez I. B. testament tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 276 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. J. F., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, pismem z 11 czerwca 2015 r., wniósł o stwierdzenie nabycia spadku, na podstawie ustawy, po swojej matce I. F.. Wniosek ten wpłynął do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi i został zarejestrowany pod sygn. akt II Ns 1747/17.</p> <p>9 lipca 2015 r. J. F. uczestniczył w kancelarii notarialnej notariusz O. W. w sporządzeniu, w formie aktu notarialnego, poświadczenia dziedziczenia po swojej matce. W toku czynności notarialnej sporządzający akt notariusz uprzedził obecnych, w tym J. F., o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia oraz pouczył ich o obowiązku ujawnienia wszelkich okoliczności objętych treścią protokołu dziedziczenia, zgodnie z treścią art. 95c § 1 i § 2 pkt 4 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o</p>	<p>1) Wniosek J. F. o stwierdzenie nabycia spadku</p> <p>2) Pismo z Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi</p> <p>3) Pismo J. F. – cofnięcie wniosku o stwierdzenie nabycia spadku</p> <p>4) Protokół rozprawy w sprawie o sygn. akt II Ns 1747/15</p> <p>5) Postanowienie o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt II Ns 1747/15</p> <p>6) Wypis aktu notarialnego rep. A (...)</p> <p>7) Wyjaśnienia J. F.</p>	<p>1) k. 2-7 akt II Ns 1747/15</p> <p>2) k. 19</p> <p>3) k. 18 akt II Ns 1747/15</p> <p>4) k. 21 akt II Ns 1747/15</p> <p>5) k. 22 akt II Ns 1747/15</p> <p>6) k. 40-43 akt I Ns 24/16</p> <p>7) k. 171-172, 691 oraz k. 43-44 akt VI Ko 1180/90</p>	

<p>notariacie (§ 1 pkt 1 aktu notarialnego rep. A (...)).</p> <p>W toku czynności J. F. oświadczył, że na chwilę sporządzania poświadczenia dziedziczenia nie zapadło prawomocne postanowienie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej matce oraz że postępowanie takie nie toczy się obecnie (§ 9 pkt 8 aktu notarialnego rep. A (...)).</p> <p>Pismem z 22 lipca 2015 r. J. F. wniósł o umorzenie postępowania zawisłego przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. Do jego umorzenia doszło zaś 4 sierpnia 2015 r.</p>			
<p>2. J. F., pismem z 4 stycznia 2016 r. (data wpływu do Sądu Rejonowego w Kaliszu: 7 stycznia 2016 r.), wniósł o stwierdzenie nabycia spadku po I. B. na podstawie ustawy jako jej bratanek.</p> <p>Jako wnioskodawca skorzystał ze swojego prawa do zapoznania się z aktami postępowania.</p> <p>W toku postępowania złożono do akt testament opatrzone podpisem o treści I. B..</p> <p>28 marca 2017 r., podczas zapoznawania się z aktami sprawy w czytelniku akt Sądu Rejonowego w</p>	<p>1) Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku</p> <p>2) Wniosek o wgląd do akt</p> <p>3) Kserokopia książki z czytelnika akt</p> <p>4) Płyta z nagraniem z czytelnika akt wraz z protokołem oględzin rzeczy</p> <p>5) Klatki z monitoringu</p> <p>6) Postanowienie i protokół przeszukania</p> <p>7) Protokół zeznań M. W.</p> <p>8) Protokół zeznań D. S.</p> <p>9) Protokół zeznań A. T. (1)</p> <p>10) Protokół zeznań B. P.</p>	<p>1) k. 2-6 akt I Ns 24/16</p> <p>2) k. 344a akt I Ns 24/16</p> <p>3) k. 92</p> <p>4) k. 67-70</p> <p>5) k. 65, 145-117</p> <p>6) k. 104-105</p> <p>7) k. 84-85, 665 verte</p> <p>8) k. 88-89</p> <p>9) k. 94</p> <p>10) k. 80-81, 665 verte, 66</p> <p>11) k. 122 akt I Ns 24/16</p> <p>12) k. 171-172, 691 oraz k. 43-44 akt VI Ko 1180/90</p> <p>13) k. 58</p>	

Kaliszu, usunął z nich własnoręcznie napisany przez I. B. testament. Usunięcie dokumentu zostało zarejestrowane przez kamerę zamontowaną w lokalu sądowym i ujawnione przez ustalonego imiennie sędziego Sądu Rejonowego – referenta sprawy o stwierdzenie nabycia spadku, który przygotowywał się do kolejnego terminu rozprawy i dostrzegł brak testamentu w kopercie, a także potwierdzone przez pracowników sekretariatu i czytelnik akt.

Podjęto czynności wyjaśniające w celu ustalenia, czy testament, omyłkowo, nie został umieszczony w innej części akt. Zweryfikowano dane w kontrolce testamentów.

O zaginięciu dokumentu powiadomiono, drogą służbową, organy sądu, którego wiceprezes złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa. Ustalono, że osobą odpowiedzialną za zabranie testamentu jest J. F..

W toku prowadzonych czynności w postępowaniu przygotowawczym prokurator zarządził przeszukanie mieszkania J. F. w związku z udokumentowanym przez urzędników sądowych podejrzeniem, znajdującym swoje

11) Protokół otwarcia testamentu

12) Wyjaśnienia J. F.

13) Notatka urzędowa

14) Protokół przyjęcia zawiadomienia o przestępstwie

15) Postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu wraz z uzasadnieniem

14) k. 59-62

15) k. 711, 715-722 akt I Ns 24/16

<p>uzasadnienie w fakcie wglądu do akt oraz zapisie kamer z daty wglądu, że J. F. usunął testament z akt sprawy. W wyniku przeszukania nie odnaleziono jednak zabranego przez niego z akt dokumentu.</p> <p>W postępowaniu spadkowym prowadzonym pod sygn. akt I Ns 24/16 ustalono, że sporządzony przez I. B. własnoręczny testament był nieważny, z uwagi na stan zdrowia testatorki wyłączający zdolność rozrządzenia majątkiem na wypadek śmierci, co doprowadziło do wydania orzeczenia stwierdzającego, że spadek, z mocy ustawy i w częściach równych, nabyli J. F. i G. F..</p>			
<p>3. J. F. urodził się (...) w Ł.. Z zawartego przez niego związku małżeńskiego pochodzi troje dorosłych dzieci. J. F. legitymuje się wykształceniem średnim, nie posiada wyuczonego zawodu, utrzymuje się z renty wynoszącej 800 zł netto miesięcznie. Nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. Nie był uprzednio karany.</p>	<p>1) Dane osobo-poznawcze</p> <p>2) Dane o karalności</p>	<p>1) k. 170</p> <p>2) k. 136</p>	
<p>Fakty uznane za nieudowodnione</p>			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
7.Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1-3	Wyjaśnienia J. F.	<p>Sąd dał wiarę wyjaśnieniom J. F. jedynie w części, a mianowicie w jakiej wskazał na złożone przez siebie pisma w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku oraz częściowo w zakresie okoliczności wglądu do akt sprawy. W znaczącej jednak części wyjaśnienia J. F., o czym szerzej w kolejnej części sekcji oceny dowodów, nie polegały w ocenie Sądu na prawdzie i nie zasługiwały na atrybut wiarygodności, a ponadto pozostawały w sprzeczności z niekwestionowanymi dowodowymi.</p> <p>Sąd nadto dał wiarę wyjaśnieniom J. F. co do</p>	

		jego sytuacji osobistej i majątkowej.	
2	Zeznania świadków: M. W., D. S., A. T. (2)	<p>Sąd uznał za niecelowe dokonanie odrębnej oceny dowodu z zeznań złożonych przez tych świadków z uwagi na ich tożsamość oraz treść.</p> <p>Zważyć należy, że świadkowie ci wskazali na spójny i logiczny, jak też wzajemnie uzupełniający się przebieg wydarzeń co do czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 2 aktu oskarżenia. Treść złożonych zeznań znalazła nadto potwierdzenie w materiale dokumentarnym, w tym, co istotne, w zapisie nagrania z kamery zamieszczonej w czytelnicy akt. Świadkowie ci zeznawali spontanicznie, odtwarzając przebieg wydarzeń objętych postępowaniem. Choć na etapie sądowym nie byli w stanie, z uwagi na upływ czasu, wskazać wszelkich istotnych okoliczności, w ocenie Sądu powyższe nie ma wpływu na ich wiarygodność.</p> <p>Ponadto nie ujawniły się jakiegokolwiek wątpliwości co do treści ich zeznań ani powody, które uzasadniałyby odmowę przyznania zeznaniom świadków atrybutu wiarygodności.</p> <p>Świadkowie ci nie mieli jakiegokolwiek interesu w zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego,</p>	

		<p>zaś wskazanie, że to J. F., w ich ocenie, zabrał rzeczony testament, wynikało z analizy okoliczności, w jakich doszło do jego zaginięcia, faktu, że tylko oskarżony w okresie, w jakim doszło do zaginięcia testamentu, przeglądał akta oraz z odtworzenia zapisu kamery zamontowanej w czytelni akt.</p>	
1-3	Dokumenty	<p>Sąd jako przydatne dla rozstrzygnięcia uznał dokumenty zgromadzone w toku postępowania.</p> <p>Włączone w poczet materiału dowodowego akta sprawy o stwierdzenie nabycia spadku, prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (sygn. akt II Ns 1747/15) w sposób niesporny wykazały, że postępowanie to, wbrew wyjaśnieniom J. F. i wbrew złożonemu przez niego oświadczeniu, toczyło się, jakkolwiek zostało następnie, wobec cofnięcia wniosku wszczynającego postępowanie i wyrażenia na to zgody przez uczestniczkę postępowania, G. F., umorzone. Dla oceny znamion przestępstwa złożenia fałszywego oświadczenia znaczenie miał też, dołączony do akt sprawy zawisłej przed Sądem Rejonowym w Kaliszu, wpis aktu notarialnego oraz treści</p>	

zawartego tam pouczenia o odpowiedzialności karnej oraz oświadczenia J. F..

Ważkie znaczenie dla sprawy miały także płyta z nagraniem z lokalu sądowego, która zarejestrowała przebieg zdarzenia w postaci wglądu J. F. do akt sprawy spadkowej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Kaliszu, jak też akta sprawy zawisłej przed tym Sądem pod sygn. I Ns 24/16.

Dokumenty zostały wykorzystane przez Sąd w ramach rekonstrukcji stanu faktycznego, albowiem nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności uzasadniającej wątpliwość co do ich autentyczności czy stwierdzonych w nich okoliczności. W części dokumenty te, z uwagi na ich urzędowy charakter, objęte były stosownymi domniemaniami, które nie zostały podważone w niniejszej sprawie. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w ramach przysługujących kompetencji i w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym. Dokumenty te nie były kwestionowane w trakcie postępowania.

Jedynie w części, o czym w kolejnej sekcji, Sąd pominął przy ustalaniu stanu faktycznego załączone do

		akt sprawy dokumenty, głównie te przedłożone przez oskarżonego w ramach realizacji przysługującego mu prawa do obrony, jako że nie miały one znaczenia dla rozstrzygnięcia.	
1.2. <i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2	Opinie dotyczące stanu zdrowia I. B.	<p>Sąd uznał za niemające znaczenia dla ustalenia faktów opinie dotyczące stanu zdrowia spadkodawczyni przedłożone do niniejszej sprawy przez J. F. oraz znajdujące się w aktach sprawy spadkowej o sygn. I Ns 24/16.</p> <p>Opinie te miały, jak się wydaje, wykazać, że dokument będący przedmiotem zainteresowania w postępowaniu nie był testamentem z uwagi na jego wadliwość i, w konsekwencji, sankcję nieważności, wynikającą ze stanu zdrowia testatorki. O ile jednak okoliczność ta ma znaczenie w postępowaniu o stwierdzenie nabycia spadku, to jest pozbawiona</p>	

		<p>relewancji w ramach rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie.</p> <p>Kwestia ta nie ma znaczenia, jeżeli uwzględni się, że przedmiotem czynności wykonawczej z art. 276 k.k. jest jakikolwiek dokument, którym sprawca nie ma prawa dysponować. W tym stanie rzeczy, wobec faktu, że złożenie dokumentu do akt sprawy czyni Sąd jego dysponentem, usunięcie nawet nieważnego testamentu z akt sprawy wypełnia znamiona tego przestępstwa, o czym szerzej w dalszej części uzasadnienia.</p> <p>Fakt, że Sąd Rejonowy w postanowieniu merytorycznym i kończącym prowadzone postępowanie spadkowe, wydanym 28 kwietnia 2016 r., stwierdził, że spadek po zmarłej testatorce jej spadkobiercy nabyli z mocy ustawy, wobec stwierdzenia nieważności testamentu, nie ma wpływu na bezprawność zachowania J. F..</p> <p>W konsekwencji powyższego Sąd ocenił te opinie jako zbędne dla rozstrzygnięcia.</p>	
1-2	Wyjaśnienia J. F.	Sąd nie uwzględnił wyjaśnień J. F. w zasadniczej części albowiem nie zasługiwały	

one na przymiot wiarygodności i stanowiły jedynie realizację przysługującego mu, jako najpierw podejrzanemu, a następnie oskarżonemu, prawa do obrony.

Sąd za niewiarygodne uznał wyjaśnienia J. F., który kategorycznie zaprzeczał, ażeby dopuścił się wyjęcia dokumentu w postaci testamentu z akt sprawy. Wyjaśnienia te nie wytrzymują krytyki w związku z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu, w tym przede wszystkim z nagraniem z monitoringu, na którym przebieg zdarzenia został utrwalony w całości jak też zasługującymi na wiarygodność zeznaniami pracowników sądu i orzekającego w nim sędziego, którzy, jako osoby niezwiązane ze sprawą i obce dla oskarżonego, nie miałyby jakiegokolwiek interesu w bezpodstawnym obciążaniu J. F.. Ich zeznania wynikały nadto z przeprowadzonych w celu wyjaśnienia zaginięcia testamentu czynności. Wyjaśnienia J. F. nie odpowiadają także wskazaniom doświadczenia życiowego i logiki. Żaden bowiem z pracowników sądu czy też sędziego referenta sprawy nie miałby jakiegokolwiek powodu do ukrycia lub usunięcia

testamentu. Nie sposób też mówić, aby doszło do niezamierzonego zaginięcia testamentu, skoro był on zabezpieczony w kopercie, a jego wyjęcie wymagało jej otwarcia. Z tego powodu nie można uznać, aby doszło do jego usunięcia przypadkowo. Bez wątpienia, gdyby oskarżony zabrał ten dokument przypadkowo dokonałby jego zwrotu niezwłocznie po zorientowaniu się, że jest w jego posiadaniu. Nic takiego nie miało miejsca ani w toku postępowania cywilnego a ni w toku postępowania karnego.

W sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które pozwalałyby uznać, że to nie oskarżony dopuścił się ingerencji w akta sprawy. w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że oskarżony miał możliwość wyjęcia testamentu z koperty i zabrania go, miał też motyw, co w ocenie Sądu ostatecznie uczynił. Wskazać należy, że z zeznań pracowników sądu wynika bezsprzecznie, że to J. F. był ostatnią osobą, która przeglądała akta sprawy przed ustaleniem zaginięcia testamentu, a fakt ten potwierdzony został dołączoną do akt I Ns 24/16 dokumentacją, w tym z czytelnictwa, zaś jakakolwiek inna osoba w okresie zaginięcia

testamentu, poza sędzią referentem, nie miała dostępu do akt.

Według Sądu nie polegają nadto na prawdzie tłumaczenia J. F., że nie miał on interesu w zabraniu przedmiotowego dokumentu, skoro ostatecznie sąd spadku stwierdził jego nieważność i, w konsekwencji, bezskuteczność w aspekcie porządku dziedziczenia po zmarłej I. B.. W ocenie Sądu J. F. miał interes w usunięciu dokumentu, albowiem wyłączenie go z materiału dowodowego, przy niemożności ustalenia jego treści, oznaczałoby, że dziedziczenie po zmarłej I. B. odbyłoby się na zasadach określonych w ustawie, a zatem korzystniejszych dla J. F.. Fakt, że testament ten nie stanowił ostatecznie podstawy dziedziczenia, nie zmienia powyższego wniosku. Jest tak szczególnie dlatego, że oskarżony nie mógł mieć pewności, w chwili usunięcia dokumentu, co do kierunku rozstrzygnięcia sprawy spadkowej i orzeczenia przez sąd, że dziedziczenie po zmarłej I. B. nastąpi na podstawie ustawy a nie na podstawie testamentu.

Jednocześnie Sąd nie oparł się, w zakresie czynu opisanego w punkcie 1 wyroku, na wyjaśnieniach

J. F. w zakresie w jakim podnosił, że nie toczyło się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku w momencie złożenia przez niego oświadczenia w treści aktu notarialnego, albowiem nie doszło do sprawy. Powyższe wynika z niezrozumienia charakteru i skutków złożenia wniosku, który jest pismem inicjującym postępowanie. Fakt, że w dacie złożenia oświadczenia nie doszło do przeprowadzenia rozprawy (lub posiedzenia), a zatem czynności na forum sądu, pozostaje bez znaczenia dla stwierdzenia, że postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku toczyło się, choć zostało następnie, zresztą na wniosek oskarżonego i przy braku sprzeciwu G. F. umorzone.

Regulacja wykluczająca sporządzenie aktu poświadczenia dziedziczenia przy trwającym postępowaniu spadkowym ma za zadanie przeciwdziałać sytuacjom, w którym w obrocie prawnym istnieją dwa tytuły potwierdzające dziedziczenie po jednym spadkodawcy, a zatem ma chronić zarówno spadkobierców, którzy uzyskali przepisany prawem tytuł poświadczający, że nabyli spadek, jak też uczestników obrotu

		<p>działających w wierze do stwierdzonych w dokumencie urzędowym treści czy też inne organy państwowe. W konsekwencji powyższego, z uwagi na wykładnię celowościową, fakt, że toczy się postępowanie, na gruncie oświadczenia składanego przy poświadczeniu dziedziczenia, należy rozumieć szeroko, od jego wszczęcia przez podmiot uprawniony w drodze wniosku.</p> <p>W konkluzji należało wskazać, że wyjaśnienia J. F., w przeważającej mierze, nie zasługiwały na przydanie im przymiotu wiarygodności. Pozostawały one, jak podniesiono i szczegółowo uzasadniono, w sprzeczności z niebudzącym wątpliwości materiałem dokumentarnym, stanowiąc jedynie realizację przysługującego J. F., jako oskarżonemu, prawa do obrony. Nie odpowiadały one także wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego.</p>
	7.PODSTAWA PRAWNA WYROKU	
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia	

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd podzielił przyjętą przez oskarżyciela kwalifikację prawną czynów zarzucanych oskarżonemu, co znalazło swoje odzwierciedlenie w punktach 1-2 wyroku.</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Występek z art. 233 § 6 i 1 k.k. penalizuje, z uwagi na klauzulę odpowiedniego stosowania, złożenie fałszywego oświadczenia, mającego znaczenie prawne, w sytuacji, w której ustawa przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej i gdy do odebrania tego oświadczenia, pod tymże rygorem, doszło przez podmiot do tego uprawniony w myśl przepisów szczególnych. Przedmiotem ochrony powołanego przepisu jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości i postępowań prowadzonych na podstawie ustawy, jak też wiarygodność ustaleń czynionych w tych postępowaniach (zob. M. Szewczyk, A. Wojtaszczyk, W. Zontek w: A. Zoll (red.), W. Wróbel (red.), Kodeks karny. Część</p>			

szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. 212-277d, LEX 2017, komentarz do art. 233, uwaga 1).

W konsekwencji dla przyjęcia odpowiedzialności konieczne jest, aby sprawca złożył fałszywe, a zatem nieznanym odzwierciedlenia w rzeczywistości, oświadczenie, po uprzednim pouczeniu o rygorze przez podmiot uprawniony (§ 2 w zw. z § 6 powołanego przepisu), gdy ustawa w przepisie szczególnym przewiduje zarówno pouczenie o odpowiedzialności karnej. W aspekcie strony podmiotowej niezbędne jest, aby podmiot czynu zabronionego działał umyślnie, a zatem albo chciał złożyć fałszywe oświadczenie, a zatem wie, że składa fałszywe oświadczenie, albo przewidując taką możliwość, godził się na jego złożenie.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należało wskazać, co następuje.

Nie ulega wątpliwości, że art. 95c § 1 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (t.j. Dz. U. 2022 poz. 1799, dalej: p.not.) stanowi normę przewidującą odpowiedzialność karną za złożenie fałszywego

oświadczenia w warunkach określonych w tym przepisie, a zatem w sytuacji spisania przez notariusza protokołu dziedziczenia. Osoby biorące udział w tej czynności są zobowiązane do ujawnienia określonych, a istotnych z punktu widzenia tej czynności urzędowej, okoliczności, takich jak wskazanie na ewentualne toczące się postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku przed sądem, które stanowi przesłankę negatywną sporządzenia protokołu dziedziczenia przez notariusza (zob. W. Gonet, W. Karpowicz w: W. Gonet (red.), Prawo o notariacie. Komentarz. Wzory aktów notarialnych i poświadczeń, LEX 2022, komentarz do art. 95e, uwaga 5).

Powyższe przeciwdziałać ma niepewności w zakresie dziedziczenia po zmarłym spadkodawcy oraz uniemożliwić istnienie w obrocie dwóch tytułów poświadczających fakt dziedziczenia (aktu notarialnego i zawartego w nim poświadczenia oraz orzeczenia sądowego). Nadto zważyć należy, że zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia ma, w obrocie prawnym, skutki prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku (art. 95j p.not.), zaś jeżeli w przepisach

szczególnych jest mowa o postanowieniu o stwierdzeniu nabycia spadku, należy przez to rozumieć także zarejestrowany akt poświadczenia dziedziczenia (art. 95p p.not.).

W stanie faktycznym w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że notariusz sporządzający akt notarialny, którego wypis znajduje się w aktach sprawy, pouczył obecnych o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia po myśli art. 233 § 2 k.k. w zw. z § 6 k.k. (§ 1 pkt 1 aktu notarialnego) przed spisaniem protokołu. Nadto J. F., jako uczestnik tej czynności, złożył oświadczenie, w którym wskazał, że nie zostało wydane postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku po I. F. i że takie postępowanie nie toczy się (§ 5 pkt 8 aktu notarialnego).

Wobec powyższego należało ocenić, czy oświadczenie to ma charakter fałszywego oświadczenia, a w konsekwencji rozstrzygnąć, czy znajdowało ono, na moment jego złożenia, odzwierciedlenie w rzeczywistości.

Złożenie oświadczenia miało miejsce 9 lipca

2015 r. Wniosek o stwierdzenie nabycia spadku został wniesiony przez J. F., zastępowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, został wniesiony do sądu właściwego 11 czerwca 2015 r. Pismem z 22 lipca 2015 r. J. F. wniósł o jego umorzenie. Do jego umorzenia doszło zaś 4 sierpnia 2015 r. wobec wydania przez sąd postanowienia i wyrażenia na to zgody przez uczestniczkę postępowania G. F..

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w dacie złożenia oświadczenia przez J. F. postępowanie toczyło się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieście w Łodzi, co oznacza, że stwierdzenie przez oskarżonego, że postępowanie nie toczy się, nie polegało na prawdzie i nie miało odzwierciedlenia w rzeczywistości. Przy czym należy zwrócić uwagę, iż z wyjaśnień oskarżonego nie wynika, by miał on jakiegokolwiek wątpliwości co do tego czy takie postępowanie się toczy. Fakt, że do momentu, w którym popełniono przestępstwo (9 lipca 2015 r.) nie odbyło się posiedzenie, nie przekreśla powyższego wniosku. W tej mierze argumentacja oskarżonego, jako pozbawiona podstaw i wynikająca z

niezrozumienia zasad, według których toczy się postępowanie nieprocesowe, nie zasługuje na uwzględnienie. Stan sprawy w toku nie jest bowiem uwarunkowany datą wyznaczonej rozprawy lub posiedzenia. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że J. F., jako wnioskodawca, miał świadomość, że postępowanie to toczy się i w konsekwencji wiedział, że składa fałszywe oświadczenie. Należy również zauważyć, iż wniosek o umorzenie postępowania wywołanego wnioskiem oskarżonego został złożony do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieście w Łodzi niemal dwa tygodnie po sporządzeniu protokołu dziedziczenia.

Z tych wszystkich względów, należało podnieść, że oskarżony zrealizował znamiona przedmiotowe czynu z art. 233 § 6 i § 1 k.k.

Co się zaś tyczy strony podmiotowej, należało wskazać, że przestępstwo to może być popełnione umyślnie. W konsekwencji sprawca albo obejmuje chęcią złożenie fałszywego oświadczenia, albo, przewidując taką możliwość, na to się godzi.

W ocenie Sądu, na podstawie materiału

dowodowego zebranego w sprawie, nie budzi wątpliwości, że oskarżony obejmował umyślnością złożenie fałszywego oświadczenia i istniała po jego stronie świadomość konieczności. To bowiem J. F. wniósł do Sądu o stwierdzenie nabycia spadku, zatem nie sposób uznać, że nie dysponował on informacją o toczącym się postępowaniu w chwili sporządzania aktu notarialnego przez notariusza. W ocenie Sądu, wobec świadomości konieczności po stronie J. F., że postępowanie toczy się, należy przypisać mu zamiar bezpośredni. O powyższym Sąd wnioskował na podstawie okoliczności przedmiotowych.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, stwierdzić należy realizację przez oskarżonego znamion strony podmiotowej zarzucanego mu czynu.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości przypisany oskarżonemu, Sąd uznał, że z uwagi na przedmiot ochrony z art. 233 k.k. jest on istotny. Złożenie bowiem fałszywego oświadczenia w trakcie sporządzania aktu notarialnego, a zatem dokumentu urzędowego objętego stosownym domniemaniem, o ważkich skutkach dla dziedziczenia,

stwierdzenia tego faktu oraz ochrony innych uczestników obrotu prawnego, wykracza w sposób znaczący przeciwko obowiązującemu porządkowi prawnemu i zasadzie zaufania publicznego do dokumentów. Sąd miał na uwadze okoliczności popełnienia przestępstwa oraz naruszone dobro, jak też postać zamiaru sprawcy, jak też fakt, że w konsekwencji działania J. F. nie doszło do popełnienia relewantnej na gruncie prawnego szkody czy skutku.

W ocenie Sądu w sprawie nie ujawniły się jednocześnie jakiegokolwiek okoliczności wyłączające bezprawność czynu przypisanego oskarżonemu czy też wyłączające jego karalność. J. F. znajdował się w normalnej, typowej sytuacji motywacyjnej, mógł postąpić zgodnie z treścią nakazu płynącego z normy sankcjonowanej, a w konsekwencji złożyć oświadczenie odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy, a mianowicie wskazać, że toczy się, w związku z jego wnioskiem, postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku.

Ad. 2.

Występek z art. 276 § 1 k.k. wymierzony jest przeciwko dokumentom, a w szczególności przeciwko prawu dysponowania nim (zob. T. Sroka, W. Wróbel w: op. cit., komentarz do art. 276, uwaga 1). Penalizuje on, w sposób wieloodmianowy, podjęcie określonej w tym przepisie czynności sprawczej wobec dokumentu. Na gruncie niniejszej sprawy relevantną postacią znamienia czasownikowego będzie, wobec okoliczności faktycznych, usunięcie dokumentu.

Usunięciem dokumentu, w myśl powołanego przepisu, jest każda czynność która prowadzi do uczynienia go niedostępnym dla osoby lub podmiotu uprawnionych, przykładowo wyłączenie dokumentu ze zbioru dokumentów czy zabranie go.

Przedmiotem czynności wykonawczej jest zaś jakikolwiek dokument spełniający kryterium definicji legalnej z art. 115 § 14 k.k. W konsekwencji dokumentem jest, co nie budzi wątpliwości, testament, choćby podrobiony i choćby nieważny, albowiem stwierdza on okoliczność o charakterze istotnym dla porządku prawnego, określając porządek

dziedziczenia i wskazując podmioty do dziedziczenia uprawnione. Zachowuje on jednocześnie swoją moc, a tryb jego kwestionowania, z uwagi na nieważność, jest określony w odrębnych przepisach i wymaga wydania prawomocnego orzeczenia w tej mierze.

Względem takiego dokumentu, jednocześnie, sprawcy czynu zabronionego nie może przysługiwać wyłączenie do uprawnień do dysponowania nim, a zatem skuteczne uprawnienie do decydowania o jego losie. Dokument taki, w konsekwencji, musi być wyłącznie cudzy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2013 r., III KK 2/13).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało wskazać, że znajdujący się w aktach sprawy cywilnej dokument będący testamentem stanowi przedmiot czynności wykonawczej z art. 276 § 1 k.k. J. F. nie był bowiem uprawniony do dokonywania jakichkolwiek czynności względem tego dokumentu, w tym do jego wypięcia i usunięcia z akt, jako że jego dysponentem, w myśl obowiązujących przepisów i w związku z jego złożeniem do Sądu, stał się

właśnie sąd spadku, zaś dokument ten miał istotne znaczenie dla przebiegu, a w konsekwencji rozstrzygnięcia, prowadzonego postępowanie. Także przepisy szczególne nakładają na osobę pozostającą w dyspozycji testamentu obowiązek złożenia testamentu w sądzie spadku, zaś w razie zaniechania wykonania tej powinności ponosi odpowiedzialność za wynikającą ze zwłoki szkodę, a sąd może nałożyć na uchylającego się grzywnę (art. 646 k.p.c.)

Podnoszone przez oskarżonego, przykładowo w piśmie z 7 grudnia 2017 r. (data wpływu do Sądu: 15 grudnia 2017 r.), wątpliwości co do charakteru testamentu, w tym jego ważności, nie mają w ocenie Sądu znaczenia dla oceny realizacji znamion zarzucanego oskarżonemu czynu. Faktem jest, że w ramach zawisłego przed Sądem Rejonowym w Kaliszu postępowania o stwierdzenie nabycia spadku po I. B. ustalono, że kontestowany testament jest, w świetle unormowań kodeksu cywilnego, nieważny, co doprowadziło do stwierdzenia, że dziedziczenie po zmarłej I. B. nastąpi na mocy ustawy. Nie oznacza to jednak, że był pozbawiony

jakiegokolwiek znaczenia prawnego, jako że do momentu przesądzenia jego nieważności stanowi on tytuł dziedziczenia. Także przekonania oskarżonego, albowiem w chwili popełnienia zarzucanego czynu ważność testamentu nie została, i to prawomocnie, rozstrzygnięta przez Sąd, nie usprawiedliwiały postąpienia z tym dokumentem jak w niniejszej sprawie. Oskarżony, co nie ulega wątpliwości, nie był wyłącznym dysponentem tego dokumentu i nie posiadał wyłącznego, a zatem z pominięciem innych, prawa do rozporządzania nim. O wyłączeniu określonych kart z akt sprawy rozstrzyga bowiem, zgodnie z regulacjami wewnętrznymi i obowiązującymi przepisami, ich dysponent, w tym sędzia referent sprawy, a posiadacz testamentu, choćby był uprawniony zgodnie z jego treścią, ma obowiązek, jak podniesiono wyżej, złożyć go do sądu spadku, gdy dowie się o śmierci testatora.

Istotą przestępstwa z art. 276 § 1 k.k. jest naruszenie obrotu prawnego i wiarygodności dokumentów. Jedną z immanentnych cech obrotu prawnego, w tym związanego jak

w niniejszej sprawie z wymiarem sprawiedliwości, jest uporządkowanie dokumentów urzędowych, w tym akt sprawy, oraz ich kompletność. W ocenie Sądu ingerencja oskarżonego w akta sprawy, prowadzone zgodnie z obowiązującymi przepisami przez Sąd jako dysponenta sprawy, do której dokumenty te zostały załączone, nie może być usprawiedliwiona istniejącymi na chwilę czynu wątpliwościami co do ważności, a w konsekwencji skuteczności rozrządzenia zawartego w testamencie, a stwierdzonymi po czynie, czy też aby prowadzić miała do wyłączenia bezprawności tego zachowania lub jego karalności.

Nadto należy wskazać, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że oskarżony usunął przedmiotowy dokument z akt sprawy. Za powyższym przemawiają zarówno nagranie z lokalu sądowego, w którym udostępniono oskarżonemu akta przedmiotowej sprawy, jak też zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: sędziego i pracowników Sądu Rejonowego w Kaliszu, których zeznania zasługiwały, w związku z

ujawnionymi okolicznościami, na atrybut wiarygodności i względem których nie zaistniały jakiegokolwiek wątpliwości.

Wobec tego należało stwierdzić realizację znamion przedmiotowych zarzucanego czynu.

Czyn z art. 276 § 1 k.k., w aspekcie strony podmiotowej, wymaga umyślności i może zostać popełniony w obu postaciach zamiaru. W ocenie Sądu oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu umyślnie i w zamiarze bezpośrednim. Oskarżony chciał usunąć przedmiotowy testament z akt sprawy, aby nie stał on się podstawą dziedziczenia, jako że w wyniku takiego ukształtowania porządku i zasad spadkobrania znajdowałby się w sytuacji niewątpliwie mniej korzystnej niż gdyby dziedziczenie następowało na podstawie ustawy, skoro wedle obowiązujących przepisów, jako uprawniony po spadkodawcy, nabywał spadek w częściach równych z pozostałymi spadkobiercami.

Jednocześnie w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości, że oskarżony miał świadomość, że

nie może ingerować w porządek ani w skład udostępnionych mu akt sprawy. Z istoty wglądu do akt sprawy, jak też regulaminu tej czynności, z którym każdy z interesantów ma obowiązek zapoznać się, wynika bezsprzecznie, że oskarżony mógł jedynie zaznajomić się z treścią akt sprawy, ewentualnie sporządzić z nich notatki czy też, po uzyskaniu zgody, fotokopie. Oskarżony, przed otrzymaniem akt sprawy, zapoznał się z zasadami wglądu i wewnętrznymi zarządzeniami, co potwierdził swoim podpisem na wniosku o wyrażenie zgody na ich przeglądanie w czytelni akt.

Powyższe rozważania doprowadziły Sąd do przekonania, że J. F. dopuścił się realizacji znamion strony przedmiotowej i podmiotowej czynu z art. 276 § 1 k.k.

Sąd, oceniając stopień społecznej szkodliwości tego czynu, miał na uwadze katalog zawarty w art. 115 § 2 k.k. W związku z wymienionymi w nim faktoremami, Sąd uwzględnił, że oskarżony wystąpił przeciwko ogólnemu dobru prawnemu w postaci wiarygodności dokumentów i prawidłowości obrotu prawnego, że dokonał

bezprawnej ingerencji w akta sprawy, które są sporządzane według ściśle określonych zasad uregulowanych w przepisach o biurowości sądowej, a także okoliczności, w jakich do tego doszło. Sąd miał na uwadze, że oskarżony działał w celu osiągnięcia określonej korzyści, a mianowicie doprowadzenia do zmiany porządku dziedziczenia z testamentowego na ustawowy, a zatem dążył do poprawienia swojej sytuacji, jak też że wykorzystał on nieuwagę pracownika czytelnicy akt, aby usunąć dokument z akt sprawy. Nadto w ocenie Sądu istotny dla oceny stopnia społecznej szkodliwości był zamiar sprawcy i fakt, że do popełnienia czynu nie doszło przez przypadek, ale z uwagi na czas trwania wglądu, wynoszący około 2 godziny, miał charakter realizacji powziętego wcześniej planu.

Sąd uznał, że w sprawie nie zaszyły okoliczności wyłączające czy to bezprawność, czy karalność. Nie stanowiło usprawiedliwienia, wbrew wywodom oskarżonego zawartym w składanych kilkakrotnie pismach o tej samej lub podobnej treści, że ostatecznie sąd orzekający w przedmiocie stwierdzenia nabycia spadku uznał usunięty dokument za

nieważny i stwierdził, że dziedziczenie po zmarłej nastąpiło na mocy ustawy. Oskarżony, co wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, miał świadomość, że usunięcie dokumentu z akt jest niedopuszczalne w świetle przepisów, zapoznał się bowiem z zarządzeniem prezesa sądu dotyczącym czytelnictwa akt, jednak zlekceważył treść normy sankcjonowanej zakazującej dysponowania dokumentem, którym nie ma prawa samodzielnie rozporządzać, mimo że mógł zachować się w sposób oczekiwany i w ramach obowiązującego porządku prawnego. Oskarżony znajdował się w normalnej sytuacji motywacyjnej, był w stanie rozpoznać znaczenie swojego czynu i pokierować swoim postępowaniem.

Wobec powyższych rozważań, ujętych w dwóch odrębnych częściach tej sekcji, w ocenie Sądu nie istnieją wątpliwości co do trafności kwalifikacji prawnej oraz sprawstwa oskarżonego co do zarzucanych, a w wyroku przypisanych, czynów.

Marginalnie należało wskazać, że żadna z okoliczności podnoszonych przez oskarżonego w ramach pism wnoszonych do

<p>akt sprawy, w tym śmierć zawiadamiającej G. F. czy też stwierdzenie nieważności przez sąd spadku testamentu I. B., nie stanowiło relewantnej na gruncie przepisów prawa przesłanki umorzenia postępowania, w szczególności stwierdzenia jego bezprzedmiotowości.</p>			
<p>7.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
J. F.	1	1	<p>Sąd, mając na uwadze ustalony stopień społecznej szkodliwości oraz okoliczności sprawy, jak też dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k., zważył, co następuje.</p> <p>Przestępstwo z art. 233 § 6 i § k.k. zagrożone jest obecnie (od 15 kwietnia 2016) karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 3. Mając to na uwadze, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla oskarżonego była ustawa karne obowiązująca w chwili popełnienia czynu, albowiem dolną granicą ustawowego zagrożenia za</p>

ten czyn był miesiącem pozbawienia wolności.

Z tego też powodu, uznając, że kara 6 miesięcy pozbawienia wolności byłaby karą zbyt surową, nieadekwatną do stopnia społecznej szkodliwości i przekraczającą stopień zawinienia, a zatem naruszającą przepisy o jej wymiarze, Sąd zastosował art. 233 § 6 i § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia czynu.

Wobec powyższego Sąd doszedł do przekonania, mając na uwadze zagrożone przez oskarżonego dobro prawne w postaci wiarygodności dokumentów urzędowych, rzetelnego i sprawnego postępowania, w tym w ramach czynności notarialnych oraz bezpieczeństwa obrotu prawnego, choć przy braku negatywnych skutków dla tego obrotu, jak też okoliczności popełnienia przestępstwa i postać zamiaru oskarżonego, że kara w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, a zatem 3 miesiące pozbawienia wolności, będzie karą sprawiedliwą i adekwatną formą represji karnej.

Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował uprzednią niekaralność oskarżonego i fakt, że prowadził on, przed

			<p>popelnieniem przestępstwa, akceptowalny i zgodny z normami społecznymi tryb życia.</p> <p>Kara ta odpowiada dyrektywom jej wymiaru, uwzględnia istotne okoliczności sprawy, jak też dyrektywy prewencji indywidualnej, stanowiąc wystarczające ostrzeżenie na przyszłość w zakresie konsekwencji naruszenia obowiązującego porządku prawnego.</p>
J. F.	2	2	<p>Sąd, mając na uwadze ustalony stopień społecznej szkodliwości oraz okoliczności sprawy, jak też dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 k.k., zważył, co następuje.</p> <p>Występek z art. 276 k.k. jest zagrożony alternatywnie karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat 2.</p> <p>Sąd, wobec ustalonych okoliczności faktycznych, uznał, że kara pozbawienia wolności w wymiarze 5 miesięcy jest karą zasadną. Sąd miał na uwadze okoliczności popelnienia przestępstwa, fakt, że oskarżony dopuścił się ingerencji w zbiór urzędowy w postaci akt sprawy sądowej o istotnym charakterze nie tylko dla obrotu gospodarczego, ale też kwestii dziedziczenia, co mogło spowodować</p>

			<p>poważne konsekwencje i trudności w prowadzonym postępowaniu, a w konsekwencji uniemożliwić wymiarowi sprawiedliwości realizowanie jego funkcji. Jednocześnie Sąd uwzględnił, że zabrany przez oskarżonego dokument okazał się nieważny w świetle przepisów prawa cywilnego o testamentach, a w związku z tym jego zachowanie nie doprowadziło do powstania szkody miarodajnej dla interesów uczestników postępowania spadkowego, a zatem spadkobierców zmarłej I. B..</p> <p>Sąd jako okoliczność łagodzącą potraktował prowadzenie akceptowalnego trybu życia przez oskarżonego i jego niekaralność.</p> <p>Wobec powyższego Sąd uznał, że kara 5 miesięcy pozbawienia wolności jest karą słuszną i sprawiedliwą, jak też zgodną z wiążącymi Sąd dyrektywami jej wymiaru oraz celami prewencyjnymi zarówno dla oskarżonego, jak i dla społeczeństwa.</p>
J. F.	3	1 i 2	Sąd, na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., a zatem w brzmieniu obowiązującym do 23 czerwca 2020 r., w miejsce orzeczonych

w punktach 1 i 2 wyroku kar jednostkowych pozbawienia wolności orzekł wobec oskarżonego karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd uznał, że z uwagi na prognozowany wymiar kary łącznej ustawą względniejszą, w myśl regulacji prawa międzyczasowego, będą przepisy obowiązujące w chwili popełnienia przypisanych oskarżonemu czynów, zgodnie z którymi karę łączną wymierzało się od najniższej z kar jednostkowych aż do ich sumy. W obecnym stanie prawnym minimalnym wymiarem kary łącznej jest kara powyżej najniższej z orzeczonych kar, a zatem, w wypadku oskarżonego, kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, skoro karę tę wymierza się, w myśl przepisów ustawy, w miesiącach.

W konsekwencji powyższego, uznając za względniejsze unormowania dotyczące kary łącznej przed 23 czerwca 2020 r., Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu kara ta odpowiada dyrektywom szczególnym wymiaru kary łącznej, określonym w art. 85a k.k., jak też ogólnym zasadom

			<p>wymiaru kary z art. 53 k.k., które stosuje się uzupełniająco do wymiaru kary łącznej wobec niekompletności i niezupełności art. 85a k.k.</p> <p>Orzeczona kara łączna uwzględnia cele, jakie ma osiągnąć wobec oskarżonego, w tym cel wychowawczy, jak również dyrektywę prewencji generalnej, wskazując na nieopłacalność popełniania przestępstw. Odpowiada ona zatem powołanym powyżej przepisom, stanowiąc adekwatną reakcję karną za popełnione przez oskarżonego przestępstwa i wystarczające ostrzeżenie na przyszłość.</p>
J. F.	4	3	<p>Sąd, na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k., warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 lata.</p> <p>Sąd doszedł do przekonania, po spełnieniu warunku podstawowego w postaci podlegającej zawieszeniu kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku i braku prawomocnego skazania na karę pozbawienia wolności, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec J. F. celów kary i zapobiegnie powrotowi do przestępstwa.</p>

			<p>W ocenie Sądu wobec J. F. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna warunkująca zastosowanie tej instytucji prawa karnego materialnego. Oskarżony prowadził bowiem ustabilizowany i aprobowany społecznie tryb życia, nie pozostawał w konflikcie z prawem. Według Sądu popełnienie przypisanych oskarżonemu przestępstw miało charakter incydentalny, związany z konfliktem rodzinnym, co samo w sobie nie stanowi usprawiedliwienia dla popełnienia przestępstwa, niemniej uprawnia, wobec całokształtu okoliczności sprawy, w tym postawy J. F., do stwierdzenia przesłanek uzasadniających warunkowe zawieszenie wykonania kary.</p> <p>Sąd doszedł do wniosku, że okres 2 lat jest w pełni wystarczający dla weryfikacji przyjętej pozytywnej prognozy co do oskarżonego, jak też odpowiada przypisanym przestępstwom.</p>
J. F.	5	4	<p>Sąd orzekł środek karny opisany w art. 37 pkt 7 k.k. Na orzeczenie tego środka zezwala art. 72 § 2 k.k. w powiązaniu z art. 43a § 1 k.k., co oznacza, iż orzeczenie innych obowiązków wymienionych w art. 72 § 1 k.k. nie było obowiązkowe.</p>

			<p>W ocenie Sądu orzekanie jakiegokolwiek z tych obowiązków było zbędne z uwagi na stan zdrowia oskarżonego. Sąd, zawieszając wykonanie kary, obowiązany jest orzec co najmniej jeden z obowiązków określonych w tym przepisie.</p> <p>Sąd uznał, że orzeczenie od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenia pieniężnego w wysokości 500 zł, wobec charakteru przypisanych przestępstw, a tym samym naruszonych norm, było w pełni zasadne i adekwatne.</p> <p>Kwota świadczenia odpowiada możliwościom majątkowym oskarżonego i jest możliwa do wykonania, uwzględniając jego sytuację finansową i osobistą, w tym niewielkie dochody w stosunku miesięcznym i fakt, że oskarżony utrzymuje się z renty.</p>
--	--	--	---

<p>7. Inne ROZSTRZYGNIĘCIA ZAwarte w WYROKU</p>			
--	--	--	--

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
-------------------------------------	--	--	--

<p>W tym miejscu sąd może odnieść się</p>			
---	--	--	--

<p>do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6</p>	<p>Sąd zasądził na rzecz adw. J. M. (2) kwotę 1 260 zł, powiększoną o podatek należny od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.</p> <p>Kwotę tę Sąd ustalił w oparciu o rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez oskarżonego z urzędu.</p>	
<p>7</p>	<p>Sąd zwolnił oskarżonego, po myśli art. 624 § 1 k.p.k., z obowiązku poniesienia kosztów postępowania, którymi obciążył Skarb Państwa, uznając, że wobec okoliczności sprawy i sytuacji osobistej i majątkowej oskarżonego,</p>	

ich uiszczenie w całości lub w części byłoby dla niego zbyt uciążliwe, szczególnie wobec ich wysokości oraz sytuacji finansowej i osobistej oskarżonego jako rencisty osiągającego niewielkie świadczenie miesięczne. Sąd, orzekając o kosztach, uwzględnił nadto orzeczone w punkcie 5 wyroku świadczenie pieniężne.

7.Podpis

sędzia Agnieszka
Wachłaczanko